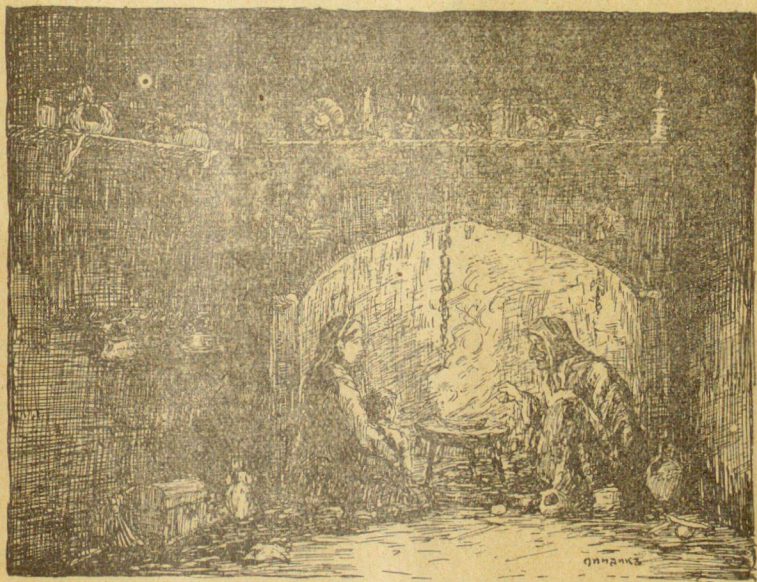

течност върху жаръта. Изведнажъ димъ се поде отъ саханчето и изпълни стаята. Азъ нищо вече не виждахъ. Стори ми се, че се губя въ неизвестна страна. Отъ никжде свѣтина не проблѣсва, на никжде изходъ не виждамъ. Азъ съвсемъ забравихъ, де се намирамъ.

Баба Митра — гледачката.

Ненадейно гръмъ се разнесе и проеча въ ушитѣ ми. Азъ се стреснахъ. Новъ ужасъ ме обзе. Не! Това не бѣше гръмъ — баба Митра говорѣше:

— Виждамъ пжтъ. Точи се презъ черна, изгорѣла гора. Вжглища — намѣсто листа, цвѣтъ и трева. Зълъ вихъръ бушува. Ето високъ брѣгъ. Долу голѣма черна рѣка. Мостъ. По него върви твоя Димитъръ. Ахъ! Моста се проваля. Димитъръ пада въ рѣката. Мракове гжсти го погребяха.

Тета силно изпищѣ, олюлѣ се и се килна на пода. Въ мигъ безмълвие настана. Баба Митра запали борна. Тета лежеше вцепенена, съ полуотворени очи, въ които погледъ